

WIE IS LORE VAN DE WEYER?

- Wordt geboren op 24 november 1983 in Geel.
- Studeert maatschappelijk werk aan de Katholieke Hogeschool Kempen en stijl en kleur in Diest.
- Werkt twee jaar in het Jongeren Advies Centrum in Mol.
- Is de vriendin van wielrenner Tom Boonen, met wie ze in 2010 naar Monaco verhuisde.

ZE EET

- **Pot au feu** in Olen voor de lekkere en betaalbare suggestie-menu's en de fijne sfeer.
www.brasseriepotaufeu.be
- **Cuylhoeve** in Geel voor de eerlijke en heerlijke keuken en de warme verwelkoming.
www.cuylhoeve.be
- **Beef Bar** in Monaco: volgens velen het beste vlees ter wereld, maar ik neem er, als bijna-vegetariër, steeds hun enige visgerecht.
www.beefbar.com

ZE GAAT UIT

- **Gerhard's Café**, Quai Jean-Charles Rey, in Monaco: de meest bruine kroeg aan de haven in Fontvieille, maar met de beste cocktails.
- **Carpe diem**, Stationsstraat 14 in Tessenderlo: klein trendy café met de nodige ambiance.
- **Ons eigen terras**, weinig plekken in Monaco waar het zo gezellig is en waar het uitzicht zo mooi is. En de bediening is nog goed ook (dank je, Tom).

ZE SHOPT

- **Zara Monaco**, leuk en betaalbaar shoppen.
- **Jera Fashion** in Mol, stijlvolle en betaalbare kleding, ik vind er altijd iets leuks.
www.jerafashion.be
- Merken die ik in Monaco niet vind, zoals Twin-Set, Essentiel, Atos Lombardini en Michael Kors, koop ik bij Othello in Geel en Tessenderlo en Jumelle in Mol.
www.othellokleding.be en www.jumelle.be

'Wat dacht je? Er gebeurt een mirakel?' Ze lacht wanneer ze binnenkomt in de Kempense villa waar we te gast zijn voor de fotoshoot. Want ze weet maar al te goed dat ze moeilijk te strikken is voor een interview. Ze houdt er niet van. Tenzij ze zichzelf kan laten zien zoals ze is. Niet zoals *Dag Allemaal* vorige week deed. Haar foto op de cover, met daaronder: *Bedrogen BV-vrouwen over schaamte en schuld*. Lore haalt haar schouders op. 'Ik weet daar dus niets van. Zo gaat dat altijd. Ze gebruiken je naam en je foto om hun onzin te verkopen. Vroeger werd ik daar kwaad van. Nu denk ik: *Volgende week is het weer voorbij*. Al moet ik er wel tegen kunnen dat ik een paar dagen zielig word aangekeken.' En zielig, dat is ze allerm minst. Wel: een mooie, frisse verschijning, met haar donkerbruine haren, haar helgroene ogen en haar enthousiasme en spontaneïteit. Klaar voor de zomer die lonkt en waar ze zo van houdt. Al betekent het ook: lange weken alleen thuis, terwijl Tom het beste van zichzelf geeft in de Tour. 'Maar ook dan ben ik niet zielig, hoor. Ik ben dat leven intussen gewend. En ik ben niet de vrouw die in een hoekje zit te wachten.'

Maar je leeft toch mee met de Tour, het wielers hoogtepunt van het jaar?

'Natuurlijk. Maar voor mij is het ook máár de Tour. Tom koerst. En ik denk in de eerste plaats: *Dat hij maar voorzichtig is*. De koers zelf is het laatste waar ik mee bezig ben. In ons dagelijkse telefoontje praten we er ook amper over. De renners zitten al zo strak in die cocon dat het deugd doet om eens iets anders te horen. Al moet ik wel zeggen: voor de ritten die hij kán winnen, zit ik toch wat rapper voor de tv. Als hij dan wint, is het natuurlijk superleuk.'

Maar jij gaat zelf niet tot daar?

'Nee. Ik heb dat één keer gedaan. Met mijn vader, mijn neef en twee beste vriendinnen in een camper. Dat was een van mijn plezantste vakanties ooit. Maar ook toen was het meer terrasjes doen en lol maken dan naar de koers kijken. Al

denk ik wel dat Tom het fijn vond om mij in de buurt te hebben.'

Zou hij niet willen dat je meer betrokken bent?

'Pas op: ik ben betrokken. Maar alles achter de schermen – zijn eten, zijn verzorging – is voor mij belangrijker dan daar op dat moment te staan. Voor hem trouwens ook. Hij weet dat ik hem steun en dat is wat telt. Trouwens, als ik op een rustdag naar hem toe ga, voelt hij zich verplicht om tijd met me door te brengen, terwijl hij eigenlijk nood heeft aan rust. Dus houd ik het liever bij een lange telefoon. Ook in andere koersen zorg ik ervoor dat ik mijn plan kan trekken. Ik neem vriendinnen mee, zodat we er samen een toffe dag van kunnen maken en Tom zich niet verplicht moet voelen om door de drukte aan de bus naar mij toe te komen om me te kussen. Ik pak hem 's avonds wel eens vast.'

Hoe gaat het in Monaco, waar jullie wonen?

'Goed. Tom heeft er helemaal zijn draai gevonden. Hij kan er goed trainen, vindt er rust en heeft er veel vrienden. Alleen met de voorjaarsklassiekers komt hij nog naar België. Zelf ben ik er ook graag, maar ik kom nog iets vaker terug naar huis. Op tijd en stond moet ik nu eenmaal mijn ouders, mijn broer en mijn vriendinnen kunnen zien.'

Wat zijn de voordelen van Monaco voor jou?

'De anonimiteit. Dat Tom daar gewoon Tom is en niet Tom Boonen. Rustig op restaurant kunnen gaan, buitenkomen zonder dat iemand iets vraagt, voor ons is dat een verademing. Wat veel mensen zeggen: *Ik zou daar niet kunnen wonen, want je kunt er niet in jogging naar de bakker*, gaat voor mij niet op. Het is juist in Mol dat ik niet in jogging naar de bakker kan.'

Wat gebeurt er als je dat wel doet?

'Dan begint mijn broer zich druk te maken. Hij woont in Mol, dus als ik in België ben, logeer ik bij hem. Maar als hij me zo ziet buitengaan, zegt hij: Lore,

alstublieft, trek iets deftigs aan. (lacht) En voor de rest zie ik de mensen al eens denken: *Oei, het gaat er niet goed mee.* Terwijl ik gewoon eens geen zin had om me op te kleden.'

Is Monaco wel het echte leven?

'Er rijden natuurlijk veel chique auto's en met een handtas van Vuitton gaan ze daar naar de GB, maar ik vind dat eerder iets om mee te lachen dan om zelf ongelukkig van te worden. Je moet er ook niet aan meedoen om aanvaard te worden. Als ik zie hoeveel van die plastieken madammen ook in de Zara winkelen...'

Hou je zelf van dure designerspullen?

'Sommige dingen zie ik graag. Zoals elke vrouw, zeker? Maar als ik zo'n duur stuk heb, koester ik dat. In die mate zelfs, dat mijn vriendinnen me ermee uitlechen. Mijn armband van Hermès pak ik altijd weer in nadat ik hem gedragen heb. Al ben ik nu al zo ver dat ik het strikje niet meer rond het pakje doe. Met een dure handtas doe ik dat ook: thuiskomen na een nachtje stappen en dan nog de tijd nemen om die weer in het papiertje te stoppen. Voor mij zijn die spullen dus zeker niet vanzelfsprekend.'

Wat zijn overigens plastieken madammen?

(lacht) 'Van die vrouwen die niet goed meer kunnen lachen omdat hun gezicht volgespoten is. Zo zijn er in Monaco veel. Als Tom en ik op restaurant zitten en er komt er zo één binnen, kunnen wij onze lach niet inhouden. Tom ziet dat niet graag. Ik zei eens: *Als je een onzeker type bent, moet het toch moeilijk zijn om al die perfecte vrouwen hier te zien.* En toen zei Tom: *Allé schat, die zijn toch niet perfect?* Hij heeft het liever wat meer naturel.'

Wat handig is als je je zelf eens wat slechter in je vel voelt of klaagt omdat je wat bent bijgekomen.

'Oh, maar zo gemakkelijk is het nu ook weer niet. Als ik klaag, zegt hij: *Ofwel stop je met zagen, ofwel doe je er iets aan. En dan mag je verder zagen.*'

Maar voor hem hoeft jij dus niet perfect te zijn?

'Ik heb nog nooit iets gemoeten van hem. En hij speelt dat ook terug naar mij. *Gij moet niets van mij, hè, dus...* *(lacht)* Ik moet ook niet proberen om hem te maken tot wat ik zelf wil.'

Waarover zou jij klagen?

'Ik heb geen maatje 36.'

En vind je dat erg?

'Niet echt. Ik moet het gewoon zelf beseffen. Ik eet graag en ik drink graag een glaasje. Met de vriendinnen cava drinken en chips eten en ondertussen zeuren dat we zijn bijgekomen. Dat is typisch. *(lacht)* Dus ik moet er wat op letten. En ik zou wat moeten sporten. Maar hoewel ik de sport toch van zeer dichtbij beleef, is het mijn ding niet. Fitness? Ik heb er een hekel aan. En bij lopen haal ik nooit de fase waarvan mensen zeggen dat het verslavend is. Maar ach, zo erg is dat allemaal niet. En ik heb zopas een opleiding stijl- en kleuradvies gevolgd. Ik ken nu de truken van de voor om het te camoufleren.' *(lacht)*

Een nieuwe carrière die wenkt?

'Misschien. Mode heeft mij altijd geboeid. Dus toen ik in Monaco niet

zoveel om handen had, dacht ik: nu moet ik het doen. Zodat ik over twintig jaar geen spijt heb dat ik het niet gedaan heb toen ik nog geen kinderen had. Dus heb ik me ingeschreven. En heb ik gemerkt dat het iets is waar ik me helemaal in kan uitleven. Wat deugd doet. Want Tom heeft met het fietsen wel zijn passie, maar ik had dat niet. En ik miste het.'

Wat wil je ermee bereiken?

'Misschien ooit een zaak oprichten. Mijn schoonzus is schoonheidsspecialiste. We zijn twee handen op één buik. Soms fantaseren we over ons eigen centrum.'

Vroeger was je maatschappelijk werker in het Jongeren Advies Centrum (JAC) in Mol. Mag ik zeggen: dat was een meer geëngageerde job?

In Monaco gaan ze met een handtas van Vuitton naar de GB, maar ik vind dat eerder iets om mee te lachen dan om zelf ongelukkig van te worden

'Dat mag jij zeggen als je wil. Voor mij is de tegenstelling niet zo groot. Kleren zijn misschien oppervlakkig, maar je kunt er wel iemands zelfbeeld mee veranderen, zodat die misschien zegt: ik hoef toch niet naar de Jeff (*plastisch chirurg Jeff Hoeyberghs, nvdr*). Vrouwen helpen om zich beter te voelen vind ik een mooie job.'

Mis je je job niet in het JAC?

'Och, dat hebben de media zo opgeblazen. Ze laten andere vrouwen zeggen: *Ik zou nooit mijn job opgeven voor mijn man*, maar ik heb die job gewoon even on hold gezet. Als je ver van elkaar woont en toch samen wilt zijn, moet er iets gebeuren, hè? En omdat het nu eenmaal logischer was dat ik naar Monaco zou verhuizen, heb ik loopbaanonderbre-

king genomen. Het zou dus gerust kunnen dat ik vroeg of laat die job weer oppik en de styling er in bijberoep bij doe.'

Dan zou je wel weer in België moeten wonen.

'En dan? Misschien is het geen of-of-maar een en-en-verhaal. Al zullen er dan zeker mensen zijn die zeggen: *Dat heb je al eens geprobeerd*. En dat klopt. Maar we zijn intussen zoveel ouder. En wijzer. We moeten het zelf een beetje uitzoeken. En Tom staat achter mij, dat weet ik.'

Een mooie leeftijd, 27?

'Ja. Maar ook een moment waarop je vaststelt dat veel mensen kinderen krijgen en zich settelen.'

Stel je je dan vragen: wat moet ik zelf?

'Voorlopig niet. Tom en ik denken altijd: op het juiste moment overkomt het ons wel. Eigenlijk is het nooit anders geweest, maar je ziet het wel gebeuren om je heen.'

Moét je op 27 al gesetteld zijn?

'Nee. Ik vind het keileuk als mensen het wel doen, maar als ze het niet doen, vind ik het ook oké. Eigenlijk vind ik het op dit moment tof om tussen die twee fases in te zitten. En Tom ook.'

Tom heeft altijd gezegd: ik wil pas kinderen na het koersen.

'Tom is erg gehecht aan zijn familie en dat zal met een gezin niet anders zijn. Ik denk dat hij vooral de vrijheid wil om te kunnen zeggen: *Ik rijd dié koers en dan ben ik thuis*. Want hij zal ook de eerste jaren niet veel van kinderen willen missen.'

Je lijkt heel nuchter: vooruit met de geit en we zien wel wat er gebeurt?

'Ja. Dat heb ik voor een groot stuk van Tom geleerd.'

Zijn er nog momenten dat je het moeilijk vindt om 'de vrouw van' te zijn?

'Elke dag. (*lacht*) Nee, grapje, anders hield ik het zo lang niet vol. Dit leven heeft zijn rare kantjes, maar ik ben graag mevrouw Boonen. Als je elkaar graag ziet...'

Maar een olifantenvel heb je wel nodig?

'Ja. Maar dat heb ik ondertussen. Die *Dag Allemaal*, vroeger zou ik dat erg gevonden hebben. Nu denk ik: *Ik steek er geen energie meer in*. Of laatst: Tom was naar de koers. Ik ging met een koppel en een vriend mee uit eten. In dat restaurant vroegen de mensen aan de patron: *Is dat haar nieuwe vriend?* Ik los dat dan op

door één keer luid te zeggen: *Kom, mijn aanhouder, we zijn weg*, zodat iedereen het hoort. Dat zijn strategieën die je ontwikkelt. Soms maak ik er met mijn vriendinnen ook een spelletje van. Als ze mij met de kinderwagen laten rijden, moet je de gezichten zien.'

Word je soms kwaad op mensen?

'Nee. Maar ik denk wel: waarom geloven ze toch alles wat in de boekjes staat? Ik snap dat niet.'

Je leert veel van de hindernissen die je meemaakt, heb je ooit gezegd, al zijn het er bij ons wel tien keer meer dan bij iemand anders.

'Tien keer is misschien wat overdreven. Maar dat je van negatieve dingen sterker wordt, geloof ik wel. En dat je eruit leert. In de omgang met mensen. En in je relatie.'